

[Voigt.]

Jeg har noteret mig, at ingen andre ordførere ønskede at takke hr. Halvgaard, men kun at klandre ham. Jeg kan se, at økonomiministeren sidder og smiler – jeg går ud fra, at inden debatten er til ende, får vi en af økonomiministerens sædvanlige vittigheder eller ordsprog.

Danmark må, som det lille land vi er, uden andre råstoffer end jord og arbejdskraft, i særlig grad drage omsorg for, at de midler, der bevilges til uddannelsesformål, anvendes fornuftigt og retfærdigt. Fremskridtspartiet mener, det er helt rigtigt, at der tilbydes 12 års undervisning til alle, der kan og vil. Men vi må også sørge for, at der skabes lige respekt og vilkår for alle uddannelser, således at så mange som muligt placeres rigtigt i vort samfund, alene under hensyn til evner, lyst og interesser.

Det er derfor piskende nødvendigt med en styring af tilgangen til de højere uddannelser. Der kan i den forbindelse holdes mange og lange følelsesfulde taler om en adgangsbe-grænsning, og det bliver der også, men de barske realiteter kan aflæses sort på hvidt. Vi uddanner akademikere til storarbejdsløshed som aldrig før. Og er der noget, vi har rigeligt af i dette land, så er det arbejdsløse og akademikere.

Vi må her fra folketingets side ikke lade os tyrannisere af højtråbende venstreforvirrede mindretalsråbehalse, der ustandselig mukker sig ved som fornærmede børn at boykotte undervisningen og forhindre andre i at følge undervisningen. Derfor ønsker fremskridtspartiet at afskaffe disse nymodens påhit om studenterindflydelse på både det ene og det andet. De studerende skal efter vores opfattelse bare følge undervisningen, som den er fastlagt, nøjagtig som vi andre måtte, da vi gik i folkeskole. Det er uanstændigt, uacceptabelt og drø-nende umoralsk, at et kæmpeflertal i befolkningen pålægges afsavn, fordi de skal medvirke til at finansiere uddannelser, som samfundet ikke kan udnytte. I forvejen deltager befolkningen jo i finansieringen af en bunke samfundsmæssigt uvæsentlige fag, som de studerende og deres lærere sidder og hygger sig med. En urimelighed, som fremskridtsfolk i mange, mange år har tordnet imod.

I fremskridtspartiet ønsker vi ikke blot at begrænse undervisningen i nogle få fag. Vi ønsker ganske enkelt en kraftig lugning, således at ukrudtet én gang for alle kan blive bekæmpet. Kan denne skønne majdags debat med-

virke hertil, ja, så er vi dog kommet et skridt i den rigtige retning. Vi er parat til straks at gå i gang med universitetsbedene, vore redskaber er i orden, og ministeren kan blot sige til, hvorefter en stor styrke af fremskridtsfolk vil bemande redskaberne og fulde af arbejdsiver hjælpe ministeren med at luge ud i bedene. Ministeren kan selvfølgelig svare: jeg vil bede mig fritaget for, at fremskridtsfolk botaniserer i min have, i dette tilfælde universitetshaverne. Et sådan svar vil naturligvis gøre os dybt ulykkelige, men ikke modløse. For en dag slipper vi vel af med denne socialdemokratiske undervisningsminister, som er totalt blottet for mod og styrke til at foretage sig det fornødne, for at det kun er blomsterne, som får lov til at gro frem.

Jeg tror på, at vi fremskridtsfolk har styrke og kræfter til at bekæmpe undervisningsministerens særprægede egoisme. Jeg tror på, at blot vi maser tilstrækkeligt på, så vil befolkningen og forhåbentlig også ministeren forstå, at også for de højere uddannelsesområder må vi bekæmpe egoismen og i stedet for slås for solidaritet. Der kan naturligvis gå nogen tid, inden ministeren og andre kommer til fornuft og til den selverkendelse, at der skal luges kraftigt ud i universitetsbedene. Derfor vil fremskridtsfolkene i ventetiden kæmpe imod pamperne. Vi vil ikke sidde stille og se på, at ministeren og hendes socialdemokratiske venner gør Danmark til et pampernes paradis. Derfor er vi gået til kamp mod egoismen og pamperne og deres socialdemokratiske venner.

Arentoft (FP):

På et enkelt punkt kan jeg godt give undervisningsministeren ret, nemlig i at temaet for en forespørgselsdebat kan udformes på forskellig måde. Det tema, der er lagt op til for debatten i dag, har ministeren åbenbart ikke kunnet læse rigtigt, når ministeren kunne tillade sig den lapsus at gå på tingets talerstol og komme med et indlæg i debatten af under 30 sekunders varighed ved at henvise til debatten i sidste uge. Ministeren burde have set, at forespørgslen er stillet den 4. maj og er godkendt af folketingets formand den 4. maj. Der er sket en udvikling siden da. Den 4. maj havde ministeren endnu intet foretaget sig overhovedet vedrørende uroen på universiteterne. Men ministeren læser kun den første halvdel af forespørgselstemaet og ikke den anden halvdel, der jo netop drejer sig om den langsigtede uddannel-